

SIMONA TACHE & MIHAI RADU

BĂRBAȚII VIN DE PE MARTE, FEMEILE DE LA COAFOR

Absolventă de Litere la Universitatea București, **Simona Tache** a intrat în presă ca senior editor la *Tabu*, apoi a spart embargoul din cazarma *Academiei Cațavencu* de pe vremuri, devenind prima femeie cu statut și drepturi de „cațaveancă”. A ținut, timp de 5 ani, cronică TV în *Cotidianul*, a mai semnat texte în *Dilema*, *Playboy*, *Maxim* și *Unica*. Și-a făcut auzită vocea la matinalul de la *Radio Guerrilla*, iar în prezent scrie în *Cațavencii* și postează zilnic pe unul dintre cele mai cunoscute bloguri de la noi, *simonatache.ro*.

Absolvent de Filosofie la Universitatea Al. I. Cuza din Iași. **Mihai Radu** a lucrat mai întâi ca profesor, apoi a intrat în presă. După câțiva ani la *Aspirina Săracului* și *Plai cu Boi*, s-a alăturat redacției *Academiei Cațavencu*, devenită între timp *Cațavencii*. A publicat volumul de proză scurtă *Hobby și alte povestiri* și romanul *Sebastian, ceilalți și-un câine*. În momentul de față, semnează texte în *Cațavencii* și este scenarist la emisiunea *Starea Nației*.

Bărbaii vin de pe Marte, femeile de la coafor este urmarea bestsellerului *Femeile vin de pe Venus, bărbaii de la băut*. Ambele volume s-au născut în paginile săptămânalului satiric *Cațavencii*. Deși pare că e vorba despre un „război între sexe”, în realitate, autorii n-au dus niciodată un război, ci un dialog. Rând pe rând, toate stereotipurile care circulă despre viața de cuplu au fost puse într-o lumină umoristică, eliberatoare. Primul volum s-a bucurat de o primire extraordinară din partea publicului, atîngând în mai puțin de doi ani de la lansare un tiraj de aproape 20 000 de exemplare. Ne face plăcere să vă oferim acum continuarea lui, constând într-o nouă colecție de texte pline de umor, inteligență și autoironie.

Editorul

SIMONA TACHE
&
MIHAI RADU

BĂRBAII VIN
DE PE MARTE,
FEMEILE
DE LA COAFOR

continuarea volumului
Femeile vin de pe Venus, bărbaii de la băut

TREI

.....

SIMONA:

CURAT MURDAR SAU

MURDAR MURDAR?

.....

O dată la niște zile, în viața oricărui bărbat, se întâmplă ceva care îi displace profund. Apare soția în cadrul ușii, îl întrerupe din World of Warcraft și, cu un aer dominator, de căteia fără inimă, îi cere ceva ce nu lasă loc de refuz:

— Dă-mi, te rog, absolut toate hainele murdare la spălat.

Îl vezi cum pălește și îi îngheață mâna pe mouse. Încearcă o eschivă:

— Nu am... ăă... sunt curate toate.

— Imposibil, vine o duhoare de mortăciune dinspre scaunul ăla pe care îți arunci tu lucrurile.

Se strâmbă dezgustată și iese, moment în care el se ridică. Cu genunchii tremurânzi și cu lacrimi de furie și de neputință în ochi, se apropie de „scaunul ăla“. Adulmecă pierdut. Absolut niciun miros, femeia e nebună și, pur și simplu, îl hărțuiește psihic. De unde naiba să știe el care sunt hainele murdare??? Următoarele două ore și le petrece mirosind pe rând tot mormanul de tricouri și șosete, abandonate pe și în jurul scaunului pe care obișnuiește să-și arunce lucrurile când vine de la birou. Le împarte în două grămezi, unele curate și altele murdare. Când, transpirat, o anunță că a terminat, bestia se înființează și ia ambele mormane la spălat.

— De ce le iei și pe-alea curate? o întreabă, confuz.

— Pentru că sunt jechoase. Și dă-le și pe toate alea de pe tine, că put.

— Dar sunt proaspăt spălate, le-am luat de-abia acum o săptămână.

Vrăjitoarea e însă de neclintit. Îi întoarce spatele și iese, lăsându-l gol, dezorientat, umilit și mirosindu-se la subraț.

MIHAI:

**TRISTEȚEA EI MIROASE
NESPĂLAȚII CÂINI,
PE NESPĂLAȚII OAMENI
CUM ÎI LATRĂ**

Femeilor le place să facă sex la duș nu pentru că le place sexul sub duș, ci pentru că acolo, clăbuciți, și cu jetul fierbinte al RA-DET-ului în freză, are și ea o cât de mică senzație de curățenie. Eh, bineînțeles, dacă ai pune și-o găleată de clor în cadă printre sărurile parfumate, dacă v-ai unge cu CIF și Domestos, dacă ai arunca și-o mână de sodă caustică să bolborosească acolo ca la Vulcanii Noroioși, ar fi și mai bine, dar crezi că vrea nespălatul?

Încă nu-mi dau seama dacă volumul lui Dan Chișu, „Singur sub duș”, spune mai multe despre el sau despre femeile pe care le-a agățat. Mă rog...

Bagă un câine la o întrunire de gagici. După zece minute de stat acolo, poți să-l împuști. Se știe că fără miros, oricum, mor. Ați văzut că femeile nu dau cu parfum doar pe ele, ci și în jurul lor, apoi se împing cu țățele înainte, se întorc cu spatele, mai stau puțin și se dau din nou. E ca bronzul, trebuie să fie uniform.

Când e o haină murdară? Când te-ai uitat la ea. Ai pân-gărit-o cu privirea ta. E ca și cum s-a frecat un pechinez în călduri pe ea, trebuie aruncată la spălat. Multe femei stau la ușa șifonierului și te urmăresc când îți alegi hainele:

— Haa, tricou atins, tricou îmbrăcat, tricou împuțiiiit!
Trebuie să fii îngrijorat când o auzi:

— Mmmm, ce bine miroși!
Din acest moment mai sunt trei-patru secunde până te va acuza că te-ai văzut cu alta.

Deci, prima regulă până să ajungi acasă: dai o tură prin spatele blocului și te tăvălești puțin prin căcații maidanezilor.

— Ai dreacu', iubito, câinii ăștia, de-abia aștept să-i eutanaseze!

MIHAI:

A OPTA MINCIUNĂ A LUMII

Dacă i-ai zis din greșeală că mașina unui coleg de muncă e albă, iar peste nu știi cât timp, pur întâmplător, pe stradă, vede că nu e albă, ci argintie, trebuie să fii convins că minciuna ta sfruntată are de-a face cu dezastrul aviatic de la Balotești, cu ultimele ore din viața Ceaușeștilor și cu scandalul așa-zisei aselenizări.

— Dar de ce să mă minți?

— Nu te-am mințit, frate, așa îmi rămăsese în minte.

— Da, da...

Când zice „Da, da...”, cu alea trei puncte de suspensie ca niște găuri de gloanțe direct la tine în frunte, înseamnă că abia acum e convinsă de minciuna ta.

— Argintie?... (*pac-pac-pac, în frunte!*) înțeleg de ce argintie... (*pac-pac-pac, aceste pauze sunt făcute ca să-ți audă inima cum aleargă în piept ca un iepure speriat*), crezi că nu-mi amintesc că argintie era și periuța de dinți pe care am văzut-o la baie, prima oară când m-ai invitat pe la tine?...

Plus că minciuna asta de-acum se leagă cu una mai veche, bineînțeles:

— Dar atunci, în 1924, în luna noiembrie, când ai zis că vii acasă la unșpe, dar ai ajuns la doișpe, hai, spune, dragule!

— Ce să spun?

— Recunoaște!

— Ce să recunosc?

— Eh, cum ce să recunoști?...

În spatele oricărei inexactități, în spatele fiecărui lapsus, înapoia oricărei ezitări, se ascunde un secret murdar, o viață dublă pe care o duci, ferindu-te de ea: tu, omorând prostituate și îngropându-le prin parcurile bucureștene în miez de noapte, tu, regizor de filme porno cu relații sexuale între pensionari și câini comunitari, tu, lider interlop al traficantilor de carne de cal și droguri ușoare.

Te uiți câteodată așa la ea și pare un Vișinescu cu țâțe, un Ficior cu fund perfect și care miroase bestial.

.....
SIMONA :

NUMAI PIELE ȘI MINCINOS

.....

Când l-ai cunoscut, era miliardar în euro și avea avion personal, dar tocmai hotărâse să ducă o viață normală și își donase averea unui orfelinat. Și renunțase și la niște centimetri de penis, că nu-l mai suportase așa, imens. Două zile mai devreme să fi apărut în viața lui și l-ai fi prins bogat și excesiv de dotat.

Apoi, ți-a făcut cunoștință cu prietenii lui și nu ai înțeles de ce se uitau ciudat la tine și își dădeau coate. Până într-o zi, la o petrecere, când l-ai surprins într-o discuție cu unul dintre ei:

— Ia zi, mă, și tot așa e, disperată după...?

— Vai de capul meu, frate, e supernesătulă, m-a terminat.

— Mamă, ce te-ai scos! Am auzit că nu te lasă să pui geană pe geană, noaptea.

— E vampiroaică, nene. Tu nu vezi ce cearcăne am?

— Și zici că i-ai pus-o la 15 minute după ce ai cunoscut-o?

— E, la 15... La 5, maximum 10. Practic m-a înghesuit într-un WC jegos și m-a stors.

Când apari, se înverzesc amândoi și schimbă vorba.

— Despre ce vorbești? îl întrebi când rămâneți singuri.

— Ăăă... despre pisica mea.

— Dar tu n-ai pisică.

— N-am?

— Nu.

— Am avut când eram mai mic.

— Și după ce era disperată?

— După crântănele d-alea de pisici. Era supernehalită, săraca.

— Și zici că i-ai pus-o la 10 minute după ce ai cunoscut-o?

— Hăhăhă... Da, mă. I-am pus zgardă de-aia de purici.

— Într-un WC jegos?

— Păi, na, știi cum e, o mâncau puricii de vie, săraca, și a trebuit să i-o pun unde s-a nimerit.

Când, în sfârșit, recunoaște că le-a spus prietenilor că te-a întins pe toate gardurile din oraș, e prea târziu ca lucrurile să mai poată fi îndreptate. Bine că măcar nu ești singurul star porno, căci cam aceleași minciuni circulă și despre prietenele celorlalți din grup. Câteodată chiar vă surprindeți uitându-vă una la alta, cu sprânceana ușor ridicată și gândind: „Uite-o și p-asta, se tăvălește prin WC-uri, să am grijă să nu beau naibii după ea...”

.....
SIMONA :

LISTA LUI ȘHOPINGĂR

.....

De atâtea ori l-ai trimis după o pâine și a venit cu șase: „Erau proaspete și mi-era foame“. Sau după un kil de ardei și a venit cu șapte: „N-am știut de care să iau și am luat și gogoșari, și capia, și roșii, și galbeni, și portocalii, și verzi, și un ardeiaș de pluș de la un magazin de maimuțoaie, că mi s-a părut simpatic“. Gata, s-a terminat, te-au lăsat nervii, nu mai putești continua așa! Vrei să vină acasă doar cu ce i-ai scris pe listă și punct. Așa că începi să lucrezi la asta.

Mai întâi, când doarme, îi pui în surdină o înregistrare cu vocea ta care repetă obsesiv și amenințător: „Vreau să respect lista de cumpărături, vreau să respect lista de cumpărături, vreau să respect lista de cumpărături, vreau să respect lista de cumpărături!“ După vreo două luni de lucru cu subconștientul lui, vine și ziua cea mare.

Te îmbraci în ceva fioros (vrăjitoare, monstrul lui Frankenstein etc.), îți iei un satâr în mână și, cu mâna cealaltă, îi întinzi LISTA. Și îi spui, cu cea mai fioroasă voce posibilă: „Vreau să o respect, atât în ce privește cantitățile, cât și în ce privește articolele de pe ea. Altfel...“ Și-i arăți satârul. „Bine, iubi, o s-o respect“, zice. După care: „Auzi? Da' parcă arăți puțin altfel, ți-ai făcut ceva la păr?“ Și iese, vesel.

După 10 minute, încep telefoanele:

— Auzi, iubi? Aici, pe listă, scrie „brânză de oaie La Dorna, 1 pachet de 250 de grame“.

— Așa, și?

— Și am găsit doar două pachete de-astea pe raft. Unul are eticheta puțin șifonată și celălalt n-are nimic. Pe care să-l iau?

— Pe oricare.

— Sigur? Să-l iau p-ăsta cu eticheta șifonată? Dacă nu e OK?

— Ia-l pe celălalt.

— Așa mă gândeam și eu.

Îi închizi în nas. După două minute, țâââr, din nou:

— Auzi, iubi, banane au de două feluri, unele mai coapte, puțin pătate, așa, și unele mai verzi. De care să iau?

Și tot așa, până auzi cum îți crapă și ultimul neuron.

Ăla e momentul în care pui mâna pe satâr și îl aștepti până intră pe ușă. Iar când intră îl înfigi cu sete. În tine.

.....
MIHAI :

CREME ȘI NU CERCETA

.....

Când o femeie intră în viața ta e bine. Abia când intră în casa ta și începe să cumpere lucruri situația devine mai ciudată. Știi faza aia din filmele americane când un terorist cumpără de la supermarket tot felul de soluții ca să facă acasă o bombă artizanală? Așa pare și ea.

În baia unui bărbat singur sunt 3 chestii: șampon, pastă de dinți, deodorant. Opțional, periuță de dinți, însă, de multe ori, sunt gagici care le uită după ce vin în weekend, și-atunci te-ai scos. Singur, bărbatul e aproape de esența igienei: se spală și se dă cu ceva la subraț ca să nu existe riscul să pută până la următoarea spălare.

După ce se mută la tine, femeia se comportă ca un dealer de droguri. Mai întâi, îți dă de la ea gel de duș cu arome, te îmbie cu bețe de urechi (parcă ai fi lucrător forestier și n-ai degete!) și, pe lângă niște bureți (Hei, tanti, nu sunt oala ta de ciorbă nespălată!), apar și plase făcute cocoloș care în contact cu gelul de duș devin al naibii de catifelate... Apar sărurile,

uleiurile, lumânările parfumate, spumele ciudate. Vezi în femeia de lângă tine o vrăjitoare:

— Hei, în Evul Mediu ai fi putut fi arsă pe rug pentru căcaturile astea pe care mi le-ai adus în baie! Hai, mai aruncă niște săruri în cadă și vezi că s-a stins lumânarea cu miros de mosc african!

Bineînțeles, bineînțeles că există și efecte secundare: spre exemplu, dacă o trimiți să-ți cumpere un Gillette de unică folosință, o să vină și cu două balsamuri — unul pentru ten normal și unul pentru ten gras —, o emulsie de... hai, frate, te simți în acele momente ca un sfârc sau, nu știi, o altă bucățică de carne foarte delicată.

— Mda, și parcă ar fi bine să te dai cu puțină cremă acum, cât e ger, pentru că s-ar putea să te cojești în jurul nasului.

MIHAI :

NAZI SUP!

De fiecare dată când se supără iremediabil și pentru totdeauna, când se „bosumflează” și nu vrea să te mai vadă niciodată, în nicio reîncarnare, femeia are deja în cap programată o perioadă în care o să stea supărată.

Probabil că există și o carte, un cod penal, o broșură sfântă a femeilor, unde sunt trecute perioadele de supărare, tăcere și priviri disprețuitoare, în funcție de faptă. Gen: stat toată noaptea la băut fără să fi dat un telefon = trei zile pufmeală pe nas, fără nicio vorbă scoasă, din care două zile cu trântit uși și făcut cafeaua, dimineața, doar pentru o persoană (aia supărată, logic).

Aici intervine un lucru foarte important: de fiecare dată femeia îți zice că nu vrea să te mai vadă și să te mai audă cu nicio scuză, că să nu îi mai adresezi nicio vorbă. Eh, exact asta nu trebuie să faci! Ca ea să simtă că nu-ți vorbește, trebuie ca tu să vorbești cu ea! Serios, trebuie să-i spui chestii, iar ea să tacă și să-și vânture privirea aia cu ochii dați peste cap, cam cum fac actrițele proaste când joacă un personaj care leșină. La fel, ca să nu faci sex cu tine, trebuie ca tu să vrei să faci sex cu ea. Dacă tu stai și ți-o freci la *Nymphomaniac*, pedeapsa ei nu mai are nicio valoare.

Când îți zice să nu o mai suni, să uiți de ea, să... plm, orice mai delirează ea în momentele alea de nebunie, trebuie să zici că „Aha!”, după care să faci exact invers.

Îți spune să nu o mai suni, OK, lași să treacă cinci secunde și îi trimiți un mesaj. Nu trebuie să fii libidinos-nesimțit, pe principiul „Ce faci, păpușe, mai ești supă?” Nu, din contră, se cere un echilibru fin între „cenușă în cap” și „așa ceva nu o să se mai întâmple, iar când se va mai întâmpla va fi peste mult timp, astfel încât să mă ierți din nou”.

Nu fi prost, nu fi ca Sorin Oprescu, nu spune că nu ai făcut nimic și că ești nedreptățit. Iei pedeapsă maximă.

.....
SIMONA :

PROMISIUNE SPECIALĂ
.....

Într-adevăr, cea mai mare greșeală pe care poate s-o facă un bărbat atunci când o femeie îi spune „Pleacă, nu vreau să te mai vad niciodată!” este să plece mai departe de preșulețul de la ușă. Femeile spun cuvinte grele și definitive, pentru că așa

simt ele la nervi, după aia le trece. Dar oare ce fel de cuvinte spun bărbații?

- Ana, te iubesc! îi zice Don Juan viitoarei victime.
- Mă cheamă Dana.
- Te măriți cu mine? Te rog, mărită-te cu mine!
- Se aruncă-n genunchi.
- M-ai văzut prima oară acum 5 minute.
- Așa, și? Nu mai pot trăi fără tine. Hai să facem dragoste, Oana, te rog.
- Am zis Dana, nu Oana.
- Taci și lasă-mă să te iubesc ca un nebun, să mă zbat ca un vierme la picioarele tale, pardon, între picioarele tale.
- Ea tace. După ce se zbate ca un vierme, o vreme, el se ridică să plece. Din ușă, îi strigă:
 - Să nu mă părăsești niciodată, Loredana!
 - Ăăă... OK... Dar... cum vorbim?
 - O să te sun eu. Te sun sigur!!!!!!
 - Când?
 - O să vezi că nici nu plec bine de-aici și te sun. Să îți telefonul lângă tine, da?
 - Da.
 - Ești viața mea. Te iubesc ca un nebun! mai strigă, apoi dispare dincolo de ușă.
 - Dar nici nu mi-ai cerut numărul de telefon! are o scli-pire tardivă de inteligență viitoarea doamnă Don Juan. Dana Don Juan.

Când bărbații îți promet ceva, poți să fii sigură că vor face exact invers. Cel mai tare e să te bucuri atunci când el o să-ți spună „Fii atentă, o să ies acum pe ușa aia și n-o să mă mai vezi niciodată. N-o să te sun, n-o să mă însor cu tine, n-o să facem doi copii și n-o să ne luăm casă la curte, mașină 4x4 și Golden Retriever“.

E momentul să te apuci să-ți cauți rochie de mireasă.

.....
SIMONA :

ASCULTĂ COMANDA ULTRADETAIATĂ LA MINE!

.....

Dacă îi zici bărbatului „Du-te și tu la bucatărie și taie niște pâine!”, o să taie niște pâine și-o s-o lase acolo, întorcându-se la masă senin și cu mâna goală. Dacă îi zici: „Pune și tu mâna pe un furtun și du-te la mașina aia, că nici nu se mai vede de sub stratul de jeg”, o să se ducă și o să stea lângă mașină cu furtunul în mână. Ca să obții pâine la masă, trebuie să te exprimi așa: „Du-te la bucatărie, taie niște pâine, mai exact 4 felii, nici prea groase, nici prea subțiri, pune-le într-un coș, nici prea mare, nici prea mic, și adu-le la masă, nici prea încet, nici prea repede, nu înainte de a pune cuțitul la loc, a aduna firimiturile cu o lavetă umedă, a clăti laveta și a pune pâinea rămasă în cutia ei. Pâinea să nu o tai pe jos, pe gresie, ci pe blat, și nu uita ca, la plecare, să stingi lumina și să închizi ușa de la bucatărie“. Iar ca să vezi mașina spălată, trebuie să dai, de asemenea, indicații complete: „Ia și tu furtunul ăla, desfășoară-l ca să ajungi cu el până la mașină, mai ia niște detergent și un burete, dă drumul la apă, înmoaie buretele în detergent și puțină apă, oprește apa, dă cu burețelul pe toată mașina, până vezi că e peste tot plină de clăbuc, după care dă din nou drumul la apă și clătește-o cu furtunul. Nu uita ca, înainte să pui furtunul pe ea, să-i închizi geamurile“.

Bărbatul nu răspunde la comenzi sintetice, deoarece creierul lui pur și simplu nu anticipează atunci când e vorba de chestiuni practice, care țin de supraviețuire. Multe divorțuri au pomit de la faptul că ea i-a zis lui „Mai pune și tu mâna pe aspiratorul ăla, că m-am săturat să muncesc singură ca o proastă!“ și, peste juma' de oră, l-a găsit dormind la televizor, cu mâna pe aspirator.

În preajma sărbătorilor pascale, ar trebui să se umple metroul de țigănuși cu aspiratoare în brațe, care să treacă pe la toți călătorii de sex masculin: „Pune mâna pe Vasilică, nenea, că s-a săturat și soția matală să muncească singură ca o proastă!“

MIHAI:

INFINITUL DOMESTIC

Chiar și cel mai bun chirurg din lume are mari probleme acasă dacă e pus să taie un morcov.

Dar să revenim cu 200 de ani în urmă, când încep operațiunile necesare tăierii morcovului.

— Stai, stai, cum scoți, așa, morcovii din pungă?

Zice asta scârbită de prostia care s-a cuibărit în tine.

— Pui toată punga pe blat ca să nu arunci pământ de pe ei prin toată bucătăria!

Zice „toată bucătăria“ de parcă ai arunca cu căcat din avion peste Orașelul Copiilor.

Iei punga și vrei s-o pui pe blat.

— Alo, alo, ce faci?

Crezând-o oarbă, îi răspunzi:

— Iau punga cu morcovi și o pun pe blat.

— Tu nu vezi ce e pe blat?

Plm, vrei să ne jucăm de-a oligofrenii, ne jucăm.

— Pe blat e o cană.

— Așa... Și nu iei mai întâi cana de acolo?

Iei cana de acolo și vrei s-o pui pe masă.

— Ce faci? Ce faci? Vrei să pui cana pe masă, așa?...

— Păi, n-ai zis s-o pun pe masă?

— Dar tu nu te uiți pe masă înainte?

Vai, ce bine că ai lăsat cuțitul din mână cu câteva minute mai devreme! Continuă:

— Nu vezi ce firimituri sunt pe masă? Șterge mai întâi firimiturile!

Iei laveta, ștergi firimiturile. Pui laveta în chiuvetă. Se uită la tine ca și cum ar sta într-un foișor, cu o mitralieră în mână. Presiunea e enormă. Auzi în minte sunetul metalic pe care-l face mitraliera când e armată.

— Ce faci?

— Iau punga s-o pun pe blat.

— Și lași laveta acolo, așa? Nu vezi că sunt cu pastele astea gata și am nevoie de chiuvetă? Dacă tot faci un lucru, fă-l și tu până la capăt, spală laveta aia! Și decît să muți cana de colocolo, mai bine o speli și pe ea.

Speli laveta, speli cana. După ce ai spălat-o, a rămas apă în ea. Apa din cană s-a scurs în tava-suport de plastic în care se pun vasele spălate. Acum trebuie să bagi toate vasele spălate în dulap și să speli și tava aia. Întrebare:

— Unde pui un suport de vase spălate, după ce l-ai spălat, dacă nu ai un alt suport?

Ea are un răspuns:

— Pune-l la mine în cap!

Vai, vai, în sfârșit gândim la fel în după-amiaza asta.

MIHAI:
FEMEIA DE PIATRĂ

Dacă vedeți pe la Universitate o femeie cu un sac de ciment în spate și o mistrie în mână, să nu vă speriați. E vorba de o femeie — nevastă și mamă emerită — care vrea să-și facă statuie.

Carol I, my ass! Ce-ai făcut, frate? Rege, bani, glorie... și-acu' ți-au făcut ăștia monument. Ia să fi stat tu, Carolică, în Drumul Taberei, cu doi copii agățați ca maimuțele de tine... Ba să fi fost căsătorit și cu unul ca nesimțitu' ăla de Carol al II-lea... Și nimeni, nimeni să nu-ți spună cât de minunată ești! Așa că, fuga la Bricostore!

Mamă, nevastă, femeie de succes, bunăciune, ființă care continuu slăbește, care continuu se îngrașă, care continuu adună după alții, iar, dincolo de asta, o creatură atât de complexă, care abia se înțelege pe sine. Eh, și pentru toate astea, nu merită și ea o statuie? Hai, frate, e plină lumea de statui de soldați — adică bărbați plecați de acasă, unde au lăsat o femeie cu cinci copii și fără niciun ban!!! —, dar nicio statuie cu o femeie despletită, cu șorț la brâu, cu un copil în brațe și cearcăne până la țâțe!

— Să-mi faci statuie, băi!

Așa o poți auzi câteodată, noaptea, după ce te-ai întors acasă pe la 3, tocmai ca să n-o deranjezi de la chestiile pe care le are de făcut.

— Aha, îți fac statuie! zici tu.

— Da, îmi faci pe dracu'! Tot eu tre' să fac și statuia.

Imaginați-vă, în Piața Romană, statuia „Femeia călare, cu cratița în mână”, „Femeia la volan — rujându-se pentru că n-a avut vreme acasă, deoarece a stat să le dea mâncare copiilor, să-i pregătească pentru școală”, „Femeia aplecată, bângâind rufe

în mașina de spălat”, „Femeia în haine de boschetar — pentru că ea nu are niciodată vreme să-și cumpere chestii, cum au alții din familie“..

Probabil că Statuia Libertății e opera vreunei femei bete care n-a mai rezistat, și-a pus coroană de prințesă și și-a zis: „Să-mi bag, de nu îmi fac eu acu' o statuie, de-o să mă țină minte nesimțitul ăsta!“

SIMONA:
LAUDĂ ÎN METRU ANTIC

Pe femei nu le laudă nimeni pentru simplul motiv că fac lucruri și fără asta, ceea ce nu e cazul, atunci când vorbim de bărbați. Ca să bage a doua linguriță de piure de morcovi în gura copilului, un bărbat trebuie motivat: „Vaaai, ce bine i-ai băgat lingurița în gură, niciun bărbat de pe planetă n-a mai băgat așa bine o linguriță în gura unui copil. Ești cel mai bun la băgat lingurițe, hai, îi mai dai una? Vaaaai, asta a fost și mai bună ca primele două, m-am măritat cu un geniu al lingurițelor, mai dă-i...“ Una peste alta, decît să stai lângă el și să-i vorbești încontinuu despre cât de minunat e (Vaaaai, ce frumos ți-ai suflat mucii în șervețel, în loc să ți-i suflă în chiuvetă!), mai bine hrănești tu și copilul și îi ștergi și lui nasul.

Practic, femeile sunt atât de epuizate după naștere, fiindcă, în timp ce s-au scremut și au împins, au fost obligate să-și și vorbească partenerului cu voce caldă, blândă și încurajatoare: „Vai, cât de frumos mă ții tu de mână, nimeni nu m-a mai ținut de mână așa perfect, când am născut... mă rog, de fapt e prima dată când nasc, dar, practic, nimeni nu tremură, nu transpiră

și nu face în pantaloni atât de perfect ca tine, când o asistă pe nevastă-sa la naștere, nici măcar Chuck Norris...”

Se spune că bărbații care n-au la îndemână o femeie care să-i laude, atunci când fac orice, se laudă singuri. Mai vezi câte unul vorbind singur pe stradă și zici că e nebun, dar nu-i adevărat, tocmai se feliicită pentru cât de frumos a traversat pe verde. Practic, e cel mai bun la traversat pe verde.

Cică George Coșbuc, când a scris poezia „Mama”, tocmai reparase o clanță și, fiindcă era singur acasă, și-a scris singur o poezie omagială. Când a venit însă momentul publicării, i s-a făcut rușine și a rescris-o ca pentru mă-sa.

.....
SIMONA :

LINIȘTE, SE CONCENTREAZĂ STRĂBUNICUL!

.....

Ieși cu el din casă, să mergeți la piață. În fața blocului se oprește, își scoate smartphone-ul și începe să se uite concentrat în el. Și se uită, și se uită, și se uită...

După vreo cinci minute, deschizi gura:

— S-a întâmplat ceva, iubitele, de ce ne-am oprit?

— Sssst! Taci un pic.

Taci un pic, și mai taci un pic, după care mai taci un pic. El tot cu ochii în smartphone, încordat ca un arc. Încerci din nou să deblochezi situația:

— Dragule, ai vreo pro...

— Lasă-mă puțin.

Îl lași, timp în care te gândești că așa a fost atmosfera și când au lansat Apollo 11. Apoi îți faci din nou curaj și abordezi problema frontal:

— Mergem?

— Te-am rugat să mă lași un pic.

Începi să te întrebi dacă nu cumva i-a dat fosta mail să-l anunțe că e însărcinată. Arunci un ochi în telefonul lui și te liniștești. Nu e niciun mail, se chiorăște într-o hartă, așa că devii de-a dreptul tupeistă:

— Haide, dragă, mergem odată sau stăm aici până diseară?

— Șșșșșșșșș!

Te așezi pe bordură, îți scoți andrelele și începi să tricotezi. Sau telefonul, să îi dai tu un mail fostei lui, să-i spui că ești însărcinată. Mă rog, diverse chestii pe care le fac oamenii când se plictisesc. După 10 minute, îl vezi că bagă smartphone-ul în buzunar și anunță, ferm și sigur pe el:

— Trebuie să o luăm pe-aici. Ia-te după mine.

Și o ia la stânga, spre piață, pe drumul obișnuit.

Bărbații nu pot face un pas fără să consulte o hartă. Și noaptea, când se trezesc să facă un pipi, mai întâi se uită 20 de minute în smartphone, ca să găsească cel mai bun drum spre baie. Ar fi făcut la fel și strămoșii lor, în preistorie, înainte să plece la vânătoare de mamuți, dar nu aveau smartphone. Așa se explică supraviețuirea speciei.